

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovvej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BULLI s. r. o.**, Belehradská 2, Košice, IČO 47 599 791, právne zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Tyršovo nábrežie 7, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Asan 31/2020 zo 16. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 14. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 1 Asan 31/2020 zo 16. decembra 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa správnou žalobou z 23. apríla 2018 domáhala zrušenia rozhodnutia Národného inšpektorátu práce Košice (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) č. PO/BEZ/2018/2795, O-31/2018 zo 16. marca 2018, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 395/17/O zo 4. decembra 2017, ktorým sťažovateľke

ako zamestnávateľovi uložil pokutu v sume 2 500 eur z dôvodu porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania tým, že využívala závislú prácu fyzickej osoby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „fyzická osoba“), ktorá pre ňu vykonávala pomocnú silu v kuchyni a nemala s ňou uzavretý pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 S 48/2018-47 z 8. júla 2020 žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol. Správny súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Rozhodnutia správnych orgánov zodpovedali zákonu aj po formálnej stránke. Druhostupňový správny orgán sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými sťažovateľkou v odvolaní, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad. Argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých druhostupňový správny orgán zamietol jej odvolanie a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané, že sťažovateľka spáchala predmetný správny delikt tak, že 26. septembra 2017 v čase od 10.00 h do 23.30 h a 27. septembra 2017 v čase od 10.00 h do 11.06 h (keď bola v priestoroch sťažovateľky vykonaná inšpekcia práce zameraná na kontrolu dodržiavania zákazu nelegálneho zamestnávania) využívala závislú prácu fyzickej osoby, ktorá pre ňu vykonávala pomocnú silu v kuchyni bez pracovnoprávneho vzťahu v zmysle Zákonníka práce. Podľa názoru krajského súdu tieto skutočnosti vyplývali zo zistení inšpektorátu práce počas kontroly nelegálneho zamestnávania a sú podložené protokolom o výkone inšpekcie, zápisnicou o podaní informácie o vysvetlení dôvodu fyzickej osoby na pracovisku, zápisnicou spísanou so zamestnankyňou sťažovateľky a ďalšími dokladmi, pričom reálny výkon činnosti nelegálne zamestnávanej fyzickej osoby tiež odporoval aj obsahu tam predloženej zmluvy o výkone dobrovoľníckej činnosti (medzi fyzickou osobou a občianskym združením Nádej do života), pokiaľ ide o druh činnosti. Sťažovateľke bol v priebehu správneho konania poskytnutý dostatočný časový priestor na svoju obranu a predkladanie dôkazov na preukázanie jej tvrdení, pričom nevyužila svoje právo vyjadriť sa k oznámeniu o začatí správneho konania a z obsahu protokolu o vykonaní inšpekcie nevyplýva, že by proti zisteniam tak, ako v ňom boli premietnuté, prípadne k postupu inšpektorov pri výkone inšpekcie mala akékoľvek námietky. Z protokolu iba vyplýva, že fyzickú osobu chce prijať do pracovného pomeru. Vzhľadom na zrejmý skutkový stav nebolo potrebné vo veci nariadiť ústne pojednávanie ani doplniť dokazovanie sťažovateľkou uvedeným spôsobom. V správnej žalobe všeobecne formulované pochybnosti sťažovateľky o postupe inšpektorov práce pri výkone inšpekcie práce nebolo možné považovať za dostatočne relevantné na vyvodenie záveru, že skutkový stav veci nebol dostatočne zistený.

Krajský súd tiež dospel k záveru aj o neopodstatnenosti ďalších námietok sťažovateľky o tvrdenej nezákonnosti „rozhodnutia o oprave chyby v písaní a počítaní“ a nezákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu z hľadiska absencie podpisu oprávnenej osoby na rozhodnutí. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky o nezákonnosti protokolu o výkone inšpekcie správny súd uzavrel, že protokol obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je dostatočne určitý, zrozumiteľný a je možné ho považovať za zákonný podklad

na vydanie napadnutého rozhodnutia. K námietke nezákonnosti zápisníc o podaní informácie krajský súd skonštatoval, že tieto boli vyhotovené v zmysle platnej právnej úpravy v rámci výkonu inšpekcie práce a dotknuté osoby neboli vypočúvané v rámci inšpekcie práce ako svedkovia, ale boli požiadané o vysvetlenie dôvodu ich prítomnosti na pracovisku. Právo sťažovateľky ako účastníka konania byť prítomný pri výsluchu svedkov a klásť im otázky preto nemohlo byť v danom prípade správnymi orgánmi porušené, keďže inšpekcia práce predchádzala začatiu správneho konania. Súčasťou zápisníc je zákonné poučenie, ktoré bolo na znak porozumenia jeho obsahu a potvrdenia obsahu zápisnice podpísané týmito osobami, ktoré v priebehu výkonu inšpekcie nenamietali, že nerozumejú slovenskému jazyku. Vzhľadom na dobu trvania ich pobytu na území Slovenskej republiky, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že zmluva o dobrovoľníckej činnosti bola rovnako spísaná v slovenskom jazyku, nemal krajský súd pochybnosti, že do konania je potrebné pribrať tlmočníka.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhla zrušenie rozsudku správneho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú a účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší správny súd konštatoval, že sťažovateľka vymedzila sťažnostné body obdobne ako v žalobných bodoch správnej žaloby. Najvyšší správny súd sa stotožnil so závermi krajského súdu a okrem iného uviedol, že sťažovateľka sa svojim konaním dopustila porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania, keď v rozpore so zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“) zamestnala fyzickú osobu. Zabezpečené dôkazy hodnoverne preukazovali protiprávne konanie sťažovateľky a kasačný súd nemal žiadne pochybnosti o jej vine. Preskúmané rozhodnutia správnych orgánov obsahujú všetky formálne a materiálne náležitosti a správne orgány svoje rozhodnutia dostatočným spôsobom odôvodnili. Sťažovateľka ako právnická osoba nesie tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť za protiprávne konanie majúce znaky správneho deliktu právne kvalifikovaného ako porušenie zákona č. 82/2005 Z. z., ktorý nepripúšťa liberačné dôvody, na základe ktorých by sa mohla sťažovateľka spod uloženej pokuty oslobodiť. Na to, aby sa zbavila tejto zodpovednosti, by musela predložiť také dôkazy, ktoré by preukazovali, že správny delikt vôbec nespáchala. Sťažovateľka však takýto dôkaz počas inšpekcie práce a ani v priebehu správneho konania, resp. správneho súdneho konania nepredložila. Kasačný súd tiež nezistil dôvody, na základe ktorých bolo potrebné preskúmať napadnuté rozhodnutia správnych orgánov *ultra petitem*, teda mimo rozsahu a dôvodov vymedzených v správnej žalobe či kasačnej sťažnosti [§ 195 písm. a) až e) a § 453 ods. 2 SSP].

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktoré vidí predovšetkým v tom, že kasačný súd

nepovažoval ani jednu námietku sťažovateľky za dôvodnú. Napadnutý rozsudok je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený a vydaný na základe nesprávnych právnych záverov.

6. V nadväznosti na to sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta:

- Podkladmi na rozhodnutie správnych orgánov boli protokoly a zápisnice o poskytnutí informácie, ktorých zákonnosť, ako aj nezákonný postup pri ich vyhotovení a zabezpečení sťažovateľka namietala. So zápisnicami nebola sťažovateľka vôbec oboznámená, a teda sa v správnom konaní nemohla ani brániť a vyjadriť sa, čo považuje za porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a spravodlivé súdne rozhodnutie.
- Dokazovanie v správnom konaní nebolo vôbec vykonané, pričom dôkazné prostriedky boli získané pred začatím správneho konania.
- Správne súdy nedostatočne odôvodnili jej námietku o nezákonnosti zápisnice o poskytnutí informácie spísanej s fyzickou osobou.
- Nedostatok podpisu v rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu svedčí o nezákonnosti tohto rozhodnutia.
- Napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, keďže kasačný súd sa nezaoberal odkazom sťažovateľky na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

10. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 43/04, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifický charakter správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Je preto potrebné vziať do úvahy, že správny súd zásadne nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje dominantne právne otázky napadnutých rozhodnutí a postup orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 784/2015, II. ÚS 737/2015).

12. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho správneho súdu v ňom uvedené je možné ústavnú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

13. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Judikatúra ústavného súdu je ustálená v tom zmysle, že za situácie, keď sťažovateľ v rámci odvolacej argumentácie nastolil tie isté otázky ako v konaní pred súdom prvej inštancie a už v tomto konaní dostal dostatočné odpovede, prečo jeho argumentácia

nebola opodstatnená, a najvyšší správny súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než prvoinštančný súd, neexistujú relevantné dôvody na to, aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe toho, že najvyšší správny súd sa v okolnostiach daného prípadu obmedzil na stručné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (II. ÚS 560/2018). Uvedené je možné aplikovať aj v prípade podanej kasačnej sťažnosti podľa Správneho súdneho poriadku (I. ÚS 206/2018, III. ÚS 120/2021).

14. Ústavný súd teda skúmal, či medzi namietaným pochybením najvyššieho správneho súdu a tvrdeným porušením základných práv a slobôd existuje príčinná súvislosť. V súvislosti s tým zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu takej príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľka. V posudzovanej veci ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší správny súd sa v napadnutom rozsudku postupne zaoberal jednotlivými argumentmi kasačnej sťažnosti sťažovateľky. V odpovediach na námietky sťažovateľky formulovaných najvyšším správnym súdom nezistil ústavný súd nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo o arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku.

15. V súvislosti s námietkou sťažovateľky v ústavnej sťažnosti o nevysporiadaní sa s jej argumentáciou týkajúcou sa nezákonnosti protokolu o výsledku inšpekcie práce a nezákonného postupu pri jeho vyhotovení ústavný súd poukazuje na body 18 a 21 napadnutého rozsudku, kde najvyšší správny súd okrem iného uviedol, že z protokolu jednoznačne vyplýva čas zistenia porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania fyzickej osoby a dôkazy, ktoré porušenie preukazovali. Konateľ sťažovateľky bol v priebehu prerokovania protokolu oboznámený s nedostatkami zistenými inšpekciou práce a nariadenými opatreniami. Svoju možnosť vyjadriť sa k výsledku inšpekcie práce obmedzil na vyjadrenie, že fyzickú osobu chce prijať do pracovného pomeru. Vyjadrením konateľa sťažovateľky nedošlo k rozporovaniu zisteného porušenia predpisov podľa zákona č. 82/2005 Z. z. Protokol o výsledku inšpekcie je ako opatrenie orgánu verejnej správy [§ 3 ods. 1 písm. c) SSP] samostatným predmetom súdneho prieskumu, pričom správnosť protokolu mohla sťažovateľka namietať v konaní o správnej žalobe proti tomuto protokolu.

15.1. K námietke nezákonnosti zápisnice o poskytnutí informácie spísanej s fyzickou osobou ústavný súd odkazuje na bod 19 (čiastočne aj bod 21) napadnutého rozsudku, kde najvyšší správny súd v tejto časti jasne poukázal na príslušné zákonné oprávnenia inšpektorátu práce požadovať vysvetlenie dôvodu prítomnosti osôb na pracovisku a tomu zodpovedajúcu povinnosť poskytnúť vysvetlenie, ktorú možno vynucovať uložením poriadkovej pokuty. Fyzická osoba v zmysle uvedeného podala vysvetlenie, nebola však v postavení svedka, preto ani nebola vypočúvaná v správnom konaní o uložení pokuty. Pri podaní vysvetlenia a následne pri spisovaní zápisnice nebola vznesená námietka potreby preloženia otázok a obsahu zápisnice tlmočníkom, a preto bola táto námietka sťažovateľky vyhodnotená kasačným súdom ako nedôvodná.

15.2. Čo sa týka argumentácie sťažovateľky, že v posudzovanej veci nebolo dokazovanie v správnom konaní vôbec vykonané, pričom dôkazné prostriedky boli získané pred začatím správneho konania a sťažovateľka sa tak v správnom konaní nemohla ani brániť

a vyjadriť sa, odkazuje ústavný súd na sťažovateľke známy bod 21 napadnutého rozsudku. V tejto časti najvyšší správny súd opakovane podrobne ozrejmil, že skutkový stav bol náležite zistený a tiež bol dostatočne preukázaný záver o porušení zákona zo strany sťažovateľky. Poukazujúc na príslušnú judikatúru správnych súdov, tiež ozrejmil dôvody, prečo akceptoval správnu úvahu správnych orgánov o tom, že ústne pojednávanie nebolo potrebné nariadiť. Podľa názoru kasačného súdu sťažovateľka v kasačnej sťažnosti namietala len samotné nenariadenie ústneho pojednávania, ale žiadnym spôsobom nespochybnila skutkový stav zistený správnymi orgánmi.

15.3. Najvyšší správny súd v bode 20 napadnutého rozsudku taktiež podrobne odôvodnil svoje právne závery v súvislosti s námietkou sťažovateľky o nezákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu z dôvodu nedostatku podpisu na rozhodnutí.

16. Podľa názoru ústavného súdu nebolo možné priznať relevanciu ani sťažnostnej námietke sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku z dôvodu, že kasačný súd sa nezaoberal jej odkazom na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky. Najvyšší správny súd v bode 22 napadnutého rozsudku síce stroho, ale dostatočne presvedčivo uviedol, že sťažovateľkou uvedené rozhodnutia nespĺňajú podmienku dôvodu kasačnej sťažnosti a v danej veci nejde o ustálenú judikatúru kasačného súdu.

Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti a obdobne aj v ústavnej sťažnosti síce citovala z rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 6 Ads 46/2013-35, avšak žiadnu relevantnú argumentáciu okrem nesúhlasu s odklonom správnych súdov od ustálenej praxe nepredniesla.

Nad rámec uvedeného ústavný súd po oboznámení sa s citovaným rozhodnutím pripojeným k ústavnej sťažnosti uvádza, že v tam vedenej veci vychádzal príslušný súd z iných podstatných skutočností vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu veci, ktoré nie sú na aktuálne posudzovanú ústavnú sťažnosť aplikovateľné.

17. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré odôvodnila tým, že v správnom konaní nebola oboznámená so zápisnicami spísanými inšpekciou práce s fyzickou osobou a so zamestnankyňou sťažovateľky. Z uvedeného sťažovateľka vyvodzovala, že bolo porušené jej označené procesné právo, pretože sa v správnom konaní nemohla brániť a vyjadriť k zisteným skutočnostiam. Najvyšší správny súd sa k označenej námietke sťažovateľky vyjadril v bode 21 napadnutého rozsudku. Ústavný súd po preskúmaní tejto námietky sťažovateľky konštatuje, že aj táto námietka je neopodstatnená (pozri bod 15.2 tohto uznesenia, pozn.).

18. Z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu) vyplývajú konkrétne skutkové zistenia a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Najvyšší správny súd sa vo svojom rozsudku zaoberal všetkými pre vec právne významnými skutočnosťami a dostatočne sa vysporiadal s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné a logické a jeho závery dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci

sťažovateľky, pričom ústavný súd nezistil ani svojvoľný výklad či aplikáciu právnych predpisov, ktoré by zakladali jeho ústavnú neudržateľnosť. Sťažovateľkou prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším správny súdom.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, IV. ÚS 33/2020).

19. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nemožno nikoho odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

21. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021).

22. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru neobsahuje zákonom predpísané náležitosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to konkrétne skutkové a právne dôvody porušenia označeného práva podľa dohovoru, ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. Ústavný súd

možnosť vyzvať na odstránenie nedostatkov podania podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužil, pretože v tejto časti absentuje samotná podstata ústavnej sťažnosti.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marec 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu